

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 18. juli 2014
Kontor: Færdselskontoret
Sagsbeh: Marie Louise Skibsted
Als
Sagsnr.: 2014-0030-2371
Dok.: 1247893

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1314 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 11. juli 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Henning Hyllested (EL).

Karen Hækkerup

/

Christian Hesthaven

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1314 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvorfor det fremgår af Justitsministeriets hjemmeside, at kommunerne kan udstede lokale parkeringsbekendtgørelser, der indsnævrer parkeringsmulighederne for særligt indrettede køretøjer defineret som ”køretøjer, som på grund af deres indretning er placeret det pågældende sted af andre grunde end på grund af et behov for at parkere, f.eks. for at gøre reklame for et produkt, en virksomhed mv. eller med henblik på overnatning”, når ministeren i besvarelse af spørgsmål 28 (L 54) har oplyst, at kommunerne ikke vil kunne udstede lokale parkeringsbekendtgørelser, der fastsætter særlige regler om standsning og parkering med autocampere med en tilladt totalvægt på højst 3.500 kg., som afviger fra reglerne for øvrige personbiler?

Og er ministeren i forlængelse heraf enig med Mariagerfjord Kommune, som i forbindelse med Naturklagenævnets behandling af sag NMK-33-01577 har udtalt følgende: ”En autocamper er indregistreret som en personbil, hvorfor en autocamper må parkere på lige fod med personbiler. Derfor er det lovligt at parkere en autocamper, også om natten, så længe øvrige regler overholdes. Der findes ikke generelle regler om forbud mod overnatning i et parkeret, registreret køretøj. Skellet mellem parkering (raste) og camping går i stedet ved, at der bliver tale om camping, hvis der sættes fortelt eller lignende på en parkeret autocamper. Hvis der foretages flere på hinanden følgende overnatninger, betragtes dette også som camping. Der er således forskel mellem at raste og campere.”

Svar:

Justitsministeriet kan af principielle grunde ikke kommentere den konkrete sag hos Naturklagenævnet, som der henvises til i spørgsmålet.

Justitsministeriet kan imidlertid oplyse, at det i færdselslovens § 2, nr. 17, er fastsat, at der i færdselsloven ved parkering forstås enhver hensætning af et køretøj med eller uden fører. Standsning kortere end 3 minutter, standsning for af- eller påstigning samt af- eller pålæsning af gods anses dog ikke for parkering. Et køretøj, som hensættes, fordi det på grund af uheld eller teknisk fejl ikke er i stand til at fortsætte kørslen ved egen kraft eller ikke er i stand til at fortsætte kørslen forsvarligt, anses for parkeret, 18 timer efter at det er hensat. De almindelige regler om standsning og parkering, som gælder for hele landet, er fastsat i færdselslovens §§ 28-31.

Det er i færdselslovens § 92, stk. 1, nr. 1 fastsat, at vejbestyrelsen for en offentlig vej med samtykke fra politiet kan træffe færdselsmæssige be-

stemmelser om parkering og standsning, som indvirker på vejens udnyttelse eller indretning, og at kommunalbestyrelsen som vejmyndighed med samtykke fra politiet kan træffe tilsvarende bestemmelser for en privat fællesvej omfattet af afsnit III i lov om private fællesveje, jf. lovens § 3, stk. 1 og 2.

I færdselslovens § 92 c, stk. 4, 2. pkt., som blev affattet ved lov nr. 169 af 26. februar 2014 om ændring af færdselsloven og lov om offentlige veje (Forhøjelse af afgiften for parkering til gene for personer med handicap m.v. og bedre forbrugerbeskyttelse på parkeringsområdet), er det fastsat, at foranstaltninger efter § 92, stk. 1, nr. 1, som ikke er begrænset til en bestemt vejstrækning, og som regulerer parkering og standsning med påhængskøretøjer, køretøjer med tilladt totalvægt over 3.500 kg eller særligt indrettede køretøjer, eller som alene udvider det område, hvor der lovligt kan parkeres eller standses, kan offentliggøres i en lokal bekendtgørelse.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 21 vedrørende lovforslag nr. L 54, folketingssamlingen 2013-14, som dannede grundlag for vedtagelsen af den nævnte lov nr. 169 af 26. februar 2014, er et køretøj, herunder en autocamper, med tilladt totalvægt på højst 3.500 kg ikke at anse som et tungt køretøj efter bestemmelsen, jf. hermed ordene ”over 3.500 kg”. Autocampere er således i denne sammenhæng køretøjsteknisk sidestillet med en personbil. Sådanne køretøjer på højst 3.500 kg vil endvidere normalt ikke være at anse som et ”særligt indrettet køretøj”, men vil dog efter omstændighederne kunne være det. Der henvises herved tillige til besvarelsen af spørgsmål nr. 28 vedrørende lovforslaget.

Formålet med færdselslovens § 92 c, stk. 4, 2. pkt., er som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. 27 vedrørende det nævnte lovforslag at hindre, at parkeringspladser for de almindelige trafikanter optages af køretøjer, som er placeret det pågældende sted af andre grunde end på grund af et behov for at parkere, f.eks. (som følge af den måde køretøjet er indrettet på) for at gøre reklame for et produkt, en virksomhed eller lignende.

Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. 28 vedrørende det nævnte lovforslag vil kommunerne således ikke med hjemmel i færdselslovens § 92 c, stk. 4, 2. pkt. kunne fastsætte særlige lokale regler om standsning og parkering med autocampere på højst 3.500 kg., som afviger fra reglerne for øvrige personbiler.

Det vil bero på en konkret vurdering, om et køretøj er særligt indrettet – f.eks. med henblik på overnatning – og om det i en konkret situation er hensat ikke på grund af et behov for at parkere, men derimod f.eks. med henblik på overnatning, samt om en kommune vil kunne håndhæve et forbud herimod fastsat ved lokal bekendtgørelse med hjemmel i færdselslovens § 92 c, stk. 4, 2. pkt. Spørgsmålet vil i sidste instans skulle afgøres af domstolene.